

Cédulák X.

– ha van európai korhangulat, akkor a mostani rémisztő. Az itt lakók személyes érintettségük kényszeréből, netán a közügyek „szagából” megéreztek, valami baj van, aminek kirobbantását a beözönlőknek „köszönhetjük”. Korábbi életünk állóvíze olyan mértékben posványná lett, amelyben egyedül a pénz maradt felszínen. Semmilyen más érték nem bírta ki ezt az európai méretű képmutatást, minden elsüllyedt. A migránsok jelenlétük tömegével rákényszerítették a kontinens vezetőit, foglal kozzanak valami valószínűs problémával is. Megszokott hazugságaik fedezékéből ki kellett jönniük a való világba, s megmutatni a kínos igazságot – a király megint meztelen, mint rendesen. Emberi jogok, emberi méltóság, európai értékek, demokrácia – fényűző díszlet és kellék, semmitmondó szavak. Helyben járás, addig is kezdődjék előlről, az előző öt éves terv...

– a darázs, a hangya és a keselyű árnyéka... Mesét mondasz gyerekeknek? Kinek beszélsz? Aki erre jár, s pár percet figyel? Bolondság. Manapság egyetlen perc közfigyelemért akár életet áldoznak, nincs üres járat! Szóval a darázs, de előbb a keselyű tűnt föl! Amerika, Ukrajna, Izrael és az arabok! Te meg mit kavarsz itt a lüke bogarakkal? Ezek mindig lesznek, ha emberek már nem, ha a háborúk kitombolják magukat, akkor is, még utánunk is. Megkönnyebbülten, hogy nélkülünk. Örök túlélők. És tudsz róluk valamit, hogy emlegeted őket? A pintyekről többet, mert idejárnak az erkélyre, etetem őket. A zöldikéket is, amelyek kezdetben sárgák. A zöldikék sárgák? A keselyű árnyéka tűnt föl először a brazil vb-n, amint a madár körözött Manaus egén, de sötét árnyéka a foci pályán kanyargott. Kicsit rémisztő volt, mert a közvetítő nem látta, én meg azt gondoltam, hogy bekattantam. Aztán később más is mondta, látta ő is. A keselyű nem ereszkedett lejjebb, csak fölülről figyelte az embereket. Jó, hogy

nem lőtték le! A stadion kapujánál mindenkit ellenőriztek, fegyvert nem lehet bevinni! Az óriási, fekete árnyékú madár csak körözött odafönt, de nem bántott senkit. Manapság ennyi bőven elég a kilövéshez. Lehet, nem volt gyanús, csak olyan fura... És a darázs? Az erkélyen röpdösött. Amikor az ajtó felé szállt, megijedtem, szerencsére köztünk volt az üveg. Miért zavart, hisz az csak egy darázs? Sárga, fekete és zúg. Félelmetes. Még a hangya is? Egy virág kelyhéből bukkant elő. Nem nyúltam volna oda, pedig ha valamilyen rámászik a kezemre, és elérem, összemorzsolom. Gyilkos. Inkább én pusztítom el őt, mint hogy ő csípjén meg engem! Még jó, hogy nem vagy paranoiás! Ma már nem fognám meg a gilisztákat, ami gyerekként mindennapos volt. Különben is, ez a három lény valahogy összezsúfolódott, tán két napon belül kerültek eléem, nem szeretem az ilyeneket. – És ne remélj enyhülést későbbre sem – ezzel eltűnt a Nyelvelő, mint akit a föld nyelt el ...

– szavaimmal segíthetek másokon – bizonyosan kitüntetés...

– N. Sarkozy még elnöksége idején egy interjúban kifakadt, mondván, nem tartja normális dolognak azt, hogy francia városok erkélyein birkát vágnak. Megjegyzése természetesen pórias, miként a balkoni birkavágás. Kijelentéséből nem lett ügy, erről a tapintatos francia média gondoskodott. Valamiként erre a bonyolult nyugat-európai helyzetre rímel, amelyről egy Belgiumban szolgáló magyar jezsuita pap beszélt a minap: cikkek jelennek meg a lapokban olyan belga állampolgárokról, akik közel-keleti államokba, Szíriába, Irakba, Líbiába utaznak a felkelők katonai támogatására. Ehhez hasonló szándékkal mennek a térség államaiba angol, francia és holland fiatalok. A kiutazók másod-, olykor harmadgenerációs, született európaiak. A vén Európa, a demok-

rácia hazája mind sokszínűbbé lesz. És jövője is multikulti...

– ha valamilyen láthatatlan kezek forgatják a zsinórpadról a világ eseményeinek díszleteit, akkor ezt mesterien teszik. Európát megint elrabolták, ezúttal azonban nincs semmilyen bika és szép lány, csak a fölhalmozott vagyon lenyúlása az elhízott kontinensről... és most még Oroszország meglegyintése is, nehogy már elfeledje, hol a helye, és mi minden történhet büszke sólymaival... A németeket bevitték az erdőbe, mire onnan kitalálnak... Természetesen azt kapták, amit a legkevésbé szerettek volna. Weimar nyugtalanító kísértetei ismét földeregnének... Amerika közben elnököt választ, mondhatja: oda sem tud figyelni, nemhogy kavarjon! Vagy éppen ilyenkor kap szabad utat a sok láthatatlan kéz... Kína még mindig messze van. Az ideözönlő migránsok azonban már köztünk. És még csak a szereplők bevonulásánál tartunk, bár már felgördült a függöny, a játszma éppen csak elkezdődött. Semmi remény, minden bizonytalannal sokan megéri a kibontakozást. Számos képernyőn (mint régen terepasztalon) már nagyban folyik az ütközet. Különböző mindenki ártatlan, sorozatos véletlenek vannak, a rendezők ingerültek, a mesterek sápadtan hallgatnak. Az úri közönség már a nyáron bevásárolt, az előkészületek megtörténtek. Senki sem boldog, de sokan élvezik – végre történik valami.

– Ausztrália „halott szíve”, a földrésznyi sziget belső vidéke az ősi kontinens tán 4/5 része, mintegy 50 mai Magyarországnyi terület, amelyet körülvesznek a hazájukból elűzöttek utódaitól lakott tengerpartok. És mintegy félmillió, szabadon garázdálkodó, nemzedékek óta vadon élő teve,

a betelepült fehérek elhagyott állatsordái. Az őslakosok évek tízezreideit élték le ezen a halott vidéken, ahol eső olykor évekig nem zuhog, és aki nem ismeri e vad vidék törvényeit, elmenekül vagy szomjan hal... Akiknek e föld sajátjuk volt, az őslakók nem ismerték Kant magasztos nézeteit, de kiállták a legszigorúbb s legfőbb vizsgát, diplomát szereztek túlélésből ott, ahol mindenki más megbukott. Ők tudták a törvényt, ismerték világukat, tisztelték vörös fényben pompázó Varázshegyüket, áldoztak isteneiknek, s vigyázva a Földre, megmaradtak minden körülmények között. Gyarmatosítóik lerabolták földjüket, majd miután az erősebbnek bizonyult, sorsára hagyták a vidéket, megrontották az ott élők világát. És már a fehérek sem ismerik Kantot, csak úgy tekintenek rá, mint a bennszülöttek...

– nincs pánik! Kis szorongás, az igen, de különben minden rendben. Középkorú asszony vásárol tejet az áruházban, ezért a ládába nyúl, melyben halomban hevernek a zacskós tejek. Amint odafordul karjával a tejhez, észleli, egy fekete bőrű férfi (ez esetben nem biztos, hogy jó az afroamerikai jelölés, nem tudjuk, hogy onnan jött) szintén rámozdult a fehér italra, így az asszony velejéig toleráns, liberális magatartása által vezérelve azonnal hátralép, kezét elkapja a tejtől. A fekete bőrű férfi meglepődik, szintúgy elugrik, és ékes magyarsággal odakiált, nem kis figyelmet keltve a boltban... „Nem vagyok ebolás!” A félreértett asszony mélyen megbántódva, lehajtott fejjel elhárít a tejtől. Ő már nem látja, csak később mesélte el neki a szomszédasszony, hogy a pénztárosnő külön tette a fekete vevő ezresét, és nem is fogta meg... Nincs pánik.

Keresztút